

Arrest

nr. 282 192 van 20 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.01.2022 werd ingediend door:

Naam: B. J.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: Athene

Identificatienummer in het Rijksregister: *

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: *

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.01.2022 gezinshereniging aan met B. J. I. M. (*) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor zijn huwelijk met de Belgische referentiepersoon de naam H. A. °(...)1993 had. Hij wijzigde zijn naam naar B. J. A. na dit huwelijk. Op de naam H. A. geldt een inreisverbod van 2 jaar, genomen op 12.07.2021 en hem diezelfde dag betekend. Betrokkene diende geen beroep aan tegen dit inreisverbod waardoor deze definitief en nog steeds van kracht is. Nergens uit het dossier immers blijkt dat dit inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene om de opheffing van het inreisverbod heeft verzocht en deze heeft bekomen.

Door zijn familienaam te wijzigen naar de familienaam van zijn echtgenote probeerde betrokkene het inreisverbod te omzeilen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met referentiepersoon huwde op 13.08.2021. Het loutere gegeven dat betrokkenes echtgenote in België geboren is en de Belgische nationaliteit heeft, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval. Vooreerst dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven met referentiepersoon pas is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Nogmaals, hij probeerde dit inreisverbod te omzeilen door de naam van zijn echtgenote aan te nemen. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is.

Uit niets in het dossier kan een bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en referentiepersoon blijken waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde

de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Er kan worden besloten dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van 2 jaar, hetwelke noch opgeheven noch geschorst is. Betrokkene bevindt zich onder artikel 3, alinea 1,5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft voormeld inreisverbod geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, ni. de gezinsband met zijn Belgische echtgenote, die het inreisverbod kon opheffen. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een EU-burger en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schendingen van de artikelen 10,11 en 22 Gw, schendingen van de artikelen 8 en 15 Europees Verdrag voor de Rechten van de mens (hierna: EVRM). Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grond gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. Met betrekking tot art. 10 en 11 Gw in samenlezing met art. 22 Gw en het inreisverbod

Gedaagde stelt dat het inreisverbod opgelegd op basis van art. 74/11 Vreemdelingenwet niet kan worden opgehoften.

Met dienaangaande merkt verzoeker op dat er hier sprake is van een discriminatie van een statische Belgische onderdaan tegenover een Unieburger die wel gebruik gemaakt heeft van het vrij verkeer.

Wanneer er sprake is van gezinshereniging van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer met een echtgenoot met een reisverbod, is de weigeringsmogelijkheid voor de gezinshereniging op basis van dit inreisverbod aanzienlijk beperkter.

In het geval van een familielid van een burger van de Unie, kan het inreisverbod namelijk gezinshereniging enkel in de weg staan in geval dit inreisverbod werd afgeleverd op basis van redenen van openbare orde (RvV 6 september 2021, nr. 260.227).

Aldus worden aan familieleden van een Belgische onderdaan niet dezelfde rechten toegekend als die toekomen aan de familieleden van onderdanen van andere lidstaten van de Europese Unie. De beperking van de weigering van gezinshereniging door de aanwezigheid van een inreisverbod, geldt namelijk niet voor en statische Belgische onderdaan.

Beide categorieën bevinden zich evenwel in een voldoende vergelijkbare situatie (GwH punt B.48-49.).

Om het verschil in behandeling tussen personen in dergelijke vergelijkbare situatie te verantwoorden in het licht van art. 10 en 11 Gw, is het louter verwijzen naar het nakomen van de internationale verbintenissen door de staat onvoldoende om het verschil te verantwoorden (EHRM 6 november, Hode en Abdi t. VK, §55).

De doelstellingen van de regeling voor familieleden van unieburgers in art. 40bis Vreemdelingenwet en de regeling voor familieleden van Belgische onderdanen in art. 40ter Vreemdelingenwet, verschillen van elkaar. De verleende rechten aan familieleden van Unieburgers, zijn verbonden aan de uitoefening van het recht van vrij verkeer (HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 68). De regeling voor gezinshereniging zijn verbonden aan de doelstelling van de wetgever om de migratiestromen te beheersen (Pari. St. Kamer, 2010- 2011, DOC 53-0443/018, 166).

Dit onderscheid in doelstellingen, rechtvaardigt echter niet dat er op een andere manier rekening wordt gehouden met een inreisverbod in het geval van een familielid van een statische Unieburger. Deze doelstellingen worden met name reeds bewerkstelligd door het onderscheid in opgelegde voorwaarden voor gezinshereniging zelf. De voorwaarden van gezinshereniging met een statische Belgische onderdaan, trachten namelijk te voorkomen dat het sociale zekerheidssysteem overbelast zou geraken (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punten B.52.2. en B.52.3.).

Hierbij moet eveneens rekening gehouden worden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door art. 22 GW en art. 8 EVRM. Art. 14 EVRM verbiedt met name elke discriminatie in het genot van de door het Verdrag gewaarborgde rechten, met inbegrip van het recht op gezinsleven.

Verzoeker wijst erop dat het verschil in beoordeling van het inreisverbod, een ernstig nadeel met zich meebrengt voor het gezinsleven van verzoeker, die een gezinscel vormt met zijn echtgenote die in België verblijft.

Gelet op het voorgaande, zorgt het verschil in behandeling voor onevenredige gevolgen. Zulks is niet in overeenstemming met art. 10 en 11 Gw., in samenlezing met art. 22 GW.

2. Art. 74/12 en de Terugkeerrichtlijn

Gedaagde stelt dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen. Daardoor beslist gedaagde dat de bestreden beslissing kan genomen worden.

Verzoeker merkt echter op dat de gestelde eis om het Belgisch grondgebied te verlaten alvorens een opheffing van het inreisverbod te kunnen verzoeken (art. 74/12 Vreemdelingenwet), in strijd is met het Unierecht.

Art. 74/12 Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Terugkeerrichtlijn (Parl.St. Kamer 2011-12, nr. 1825/001, 3). Bijgevolg dient dit artikel richtlijnconform te worden uitgelegd. De lidstaten zijn er namelijk toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. blz. 18835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. 1-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De Terugkeerrichtlijn bepaalt echter niet dat de aanvraag tot intrekking of schorsing van een inreisverbod in het land van het herkomst moet worden ingediend (art. 11 terugkeerrichtlijn).

Deze vereiste strookt dan ook niet met art. 5 Terugkeerrichtlijn, dat stelt dat bij de uitvoering van de richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven moet worden vooropgesteld.

Wanneer de verzoeker echter tijdelijk van zijn gezin gescheiden wordt om het verzoek tot opheffing te kunnen indienen, wordt het recht op gezinsleven neergelegd in art. 22 Gw en art. 8 EVRM en eveneens de plicht voor lidstaten om rekening te houden met art. 8 EVRM bij de omzetting van het Unierecht, geschonden. Men creëert met name zo een belemmering voor verzoeker om zijn recht op gezinsleven uit te oefenen.”

2.2.1. Verzoeker betoogt in het eerste middelonderdeel dat er sprake is van de discriminatie van een Belgische statische onderdaan ten opzichte van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, omdat de weigering tot gezinshereniging met deze laatste beperkter is in die zin dat volgens de rechtspraak een inreisverbod slechts kan worden tegengeworpen wanneer het werd opgelegd om redenen van openbare orde. Verzoeker onderbouwt deze laatste stelling met een verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat hij het grondgebied moet verlaten alvorens hij kan verzoeken om de opheffing van het inreisverbod.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen of een gelijke behandeling van niet-vergelijkbare gevallen verboden is, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld, voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

De Raad wijst erop dat het recht op gezinshereniging met een Unieburger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit een afgeleid verblijfsrecht is dat voortvloeit uit de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden) en dat, eens de aanvrager kan worden beschouwd als een familielid van zulk een Unieburger, de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad) van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) niet op de betrokkene kan worden toegepast. Anders is het met betrekking tot de gezinshereniging met een statische Belg. Derlanders die familieleden zijn van die Belgische staatsburgers, kunnen geen afgeleid verblijfsrecht ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn maar zien hun situatie geregeld in de nationale wetgeving. De Belgische wetgever heeft er uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Op zulke derdelanders is de Terugkeerrichtlijn wél van toepassing.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing de leer toegepast van het Europese Hof van Justitie in haar arrest in de zaak K.A. In dit arrest heeft het Hof erop gewezen dat de Terugkeerrichtlijn zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden. Evenwel, volgens het Hof, mag dit geen afbreuk doen aan de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU, bepaling die aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid verleent van burger van de Unie, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn. Deze bepaling zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontnomen. De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (HvJ 18 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16).

In het licht van het voorgaande, en aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, toepassing heeft gemaakt van de leer van het Hof van Justitie in het arrest K.A., toont verzoeker niet aan dat het verschil in behandeling tussen (familieleden van) Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer, enerzijds, en (familieleden van) statische Belgen anderzijds, niet redelijk verantwoord is. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij zijn grief, in het tweede middelonderdeel, dat de eis om het Belgisch grondgebied te verlaten alvorens om de opheffing te kunnen verzoeken van het inreisverbod in strijd is met het Unierecht. Immers, uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker meende een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, maar dat na een onderzoek conform de richtsnoeren in het arrest K.A., is gebleken dat het inreisverbod in voege blijft. Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS